

6. nodaļa

Ceturtais upuris

Majors Kaķītis sēdēja savā kabinetā pie atvērta klēpj-datora un truli blenza ekrānā.

Nesaprašanās ar Egonu bija atstājusi rūgtu pēcgaršu. Viņa labākais draugs, ar kuru plecu pie pleca iekšlietu sistēmā nostrādāts vairāk nekā divdesmit gadu un kurš nemainīgā mierā, pat ar zināmu humoru spēja sagremot visstulbāko priekšnieku, šodien bija demonstratīvi uzru-nājis viņu uz jūs. Tas aizskāra.

Vai tiešām Egons nesaprata atšķirību starp darbu un draudzību?

Šausmīgi smeldza un sāpēja kakls – Miks mēģināja norīt lāsi konjaka, cerot, ka alkohols izdezinficēs sūrstošo rīkli un nogalēs bacīlus, taču kļuva tikai sliktāk. Pret vakaru, kad viņš, ar mokām cenzdamies noturēt vaļā acis, kas pašas krita ciet, gaidīja nodaļas puisi ziņojumus par dienā uzzi-nātajiem jaunumiem, strauji sakāpa temperatūra un sākās tādi drebuļi, ka zobs uz zoba vairs neturējās. Viņš atspieda pieri pret rakstāmgalda vēso virsmu un... atslēdzās.

* * *

Pulksten 18.02 centrāle 112 reģistrēja telefona zvanu no izmisušas, lai neteiktu – histēriskas sievietes. Atgriezu-sies no laukos pavadītās nedēļas nogales un nav varējusi

iekļūt dzīvoklī. Durvis ciet, iekšā uz visskaļāko skan mūzika, bet vīrs never vaļā un arī uz telefona zvaniem neatbild. Sazvanījusi mājas pārvaldnieku, tas dabūjis rokā sētnieku ar instrumentiem, par abiem atmūķējuši durvis, bet tur...

Slepkavība!

*Brauciet paši un skatieties uz vietas, viņa iekšā neiešot!
Adrese – Strēlnieku iela 3.*

Dežurants Uģis Lībietis, redzēdams Kaķīša toijotu stāvvietā un loģiski izsecinājis, ka Smago noziegumu daļas šefs vēl ir darbā, vispirms bija centies viņu sazvanīt, tad sabļaut pa rāciju, visbeidzot, rūkdams un pukodamies kāpa augšā uz ceturto stāvu un atrada majoru bez samaņas guļam uz rakstāmgalda.

Nupat dzirdētās ziņas iespaidā viņš satrūkās – Mika parasti bālā, viegli iedegusī seja bija ieguvusi tumši zilgan-sārtu toni, viņš elpoja saraustīti un sekli un jau pa gabalu izstaroja pulsējošu karstumu.

Nezinādams labāku padomu, vecākais leitnants Lībietis piezvanīja ekspertu grupas šefam Egonam Dambergam – visi zināja, ka viņi ar Kaķīti ir labi draugi. Galu galā – ekspertiem tik un tā jābrauc uz notikuma vietu.

Būdams jau ar vienu kāju aiz durvīm un ceļā uz mājām un cerot beidzot izgulēties, Dambergs nebija sajūsmā ne par pirmo, ne otro ziņu. Vismazāk viņam šovakar gribējās vēlreiz tikt ar Kaķīti, dusmas vēl nebija pārgājušas, taču Lībieša nosauktās pazīmes un apstākļi, ka majors nekādi nav dabūjams pie sajēgas, viesa nemieru.

Un ne bez pamata. Četrdesmit grādu temperatūra un apgrūtinātā elpošana lika domāt vai nu par akūtu angīnu, vai difteriju. Dambergs izsauca ātros.

Aizdomas par difteriju neapstiprinājās. Angīna. Vīruss. Saasinājuma posms.

Laipni lūgtum – mājās, gultā, zem segas, zāles, injekcijas, karsta tēja, miers, dzert daudz šķidrums un daudz miega. Un nekāda darba!

Ātro dakterīte bija nepielūdzama, kurla un akla gan pret Mika Kaķīša apgalvojumiem, ka pēc *dzīvības potes* viņš jūtos tik labi kā vēl nekad agrāk, ka viņam nav laika slimot, lai tikai izrakstot ripiņas, viņš tās godīgi izdzeršot, un vispār – nekavējoties jābrauc uz notikuma vietu. Dusmīgi noteikusi – *ja nebrauksiet mājās un neņemsiet slimības lapu, vainojiet pats sevi – var sākties sarežģījumi ar plaušām un sirdi, un nākamreiz mēs varam nepaspēt –*, viņa devās prom, burkšķēdama, ka, šai darbā strādājot, pieminekli viņam neviens neuzceļ.

– Paldies, vecais, – Kaķītis, nedaudz atžirdzis, klusi noteica. Viņam bija kauns.

– Būs jau labi, – Dambergs ierasti atburkšķēja, skatīdamies laukā pa logu. – Tu pats tiksi līdz mājām? Ja gribi, varu pa ceļam aizraut, teikšu, lai kāds no manējiem aizdzen tavu mašīnu. Mums jābrauc uz notikuma vietu. Jāsteidzas. Slepkaivība. Nez, kas tad nu atkal. Līdz pilnmēnesim it kā vēl tālu...

Damberga ierosinājums kārdināja. Braukt mājās, ielikties gultā un nogulēt vismaz divpadsmit stundas – tas likās vilinošāk par ceturkšņa prēmiju.

– Es tūliņ, tikai iemetīšu kompi somā. Gribu vēl pārskatīt lietas materiālus.

Skatītājs atradies! Stāv un grīļojas... Taču Egons neko neteica – vai viņš kāda cāļu māte, lai auklētos ar pieaugušu vīrieti, kurš negrib klausīt ārstiem?

Tajā brīdī iepīkstējās viņa mobilais telefons. Zvanītājs bija operatīvās grupas vadītājs, kurš jau atradās notikuma vietā. Brīdī klausījies, Dambergs sastinga, bez skaņas necenzēti nolamājies, noteica – tūlīt būšu! – un steidzīgi atvienojās.

– Kaķīt, mēs esam sūdos līdz ausīm! – viņš bez jebkādas goddevības uzrunāja Miku, kurš lēnām, nekoordinētām kustībām centās sapakot klēpj datoru un ietūcīt to somā. – *Viņš atkal uzdarbojies. Strēlnieku ielā ir līķis ar kārtējo vēstījumu...*

* * *

Jaunīnais operatīvās grupas vadītājs, policijas leitnants Jorens Avotiņš viņus sagaidīja kāpņu telpā. Viņš izskatījās satriekts un ne pārāk stabils uz kājām.

Pusstāvu augstāk, turpat uz kāpnēm, paklājusi apakšā atlocītu žurnālu *Lilit*, ceļgalus apkampusi, sēdēja noraudājusies nenosakāma vecuma, taču miesās krietni izplūdusi būtne ar dubultzodu, koši oranži krāsotiem matiem, note-cējušu skropstu tušu un līdz ausīm izsmērētu ultrarozā lūpu krāsu, kas izskatījās groteski un citkārt būtu licis pasmaidīt, taču šobrīd atbraucēji to pat īsti nepamanīja. Trīs pakāpienus augstāk nervozi smēķēja divi pusmūža vīrieši – pēc lielā rezerves atslēgu saišķa un instrumentu kastes spriežot, namu pārvaldnieks un sētnieks.

Majors Miks Kaķītis, pēc tikko pārciestās drudža lēkmes un kāpšanas uz cara laika būves piekto stāvu gandrīz tikpat grīļīgs kā leitnants Avotiņš, īsi sasveicinājās ar raudošo sievieti, pārvaldnieku un sētnieku, palūdza uzgaidīt un kopā ar ekspertu šefu Egonu Dambergu iegāja dzīvoklī. *Labi, ka viņš todien neko nebija ēdis...*

Tas bija prāvs, labi situētas ģimenes mājoklis, ērti pārplānots un pārbūvēts, omulīgi un ar gaumi iekārtots. Viss liecināja par lielas naudas klātbūtni un saimnieku prasmi likt to lietā. Viesistabā dižojās vismodernākā audio, video un TV tehnika, smagnēji tumšādas dīvāni un atpūtas krēslī, bet telpas dziļumā pa visu galasienu bija iebūvēts sarkan-koka bārs, ko rotāja *art deco* stila kokgriezumi.

Izejot cauri viesistabai, varēja nokļūt guļamistabā un vēl vienā telpā, kas kalpoja par darba kabinetu. Grāmatām noblīvētās sienas un masīvais rakstāmgalds, no vienas vietas nokrauts žurnāliem, enciklopēdijām, mapēm un A4 lapām rokrakstā un datorrakstā, liecināja, ka te kāds nopietni strādājis un *kaut kas* vai *kāds* šo darbu pārtraucis procesā.

Mājokļa saimnieku, precīzāk – tā mirstīgās atliekas, viņi atrada guļamistabā. Pat daudz pieredzējušajiem Dambergam un Kaķītim aizrāvās elpa, ieraugot nozieguma vietu, kas bija iekārtota kā izgaismota, pret ienācēju pavērsta skatuve.

Istabas vidū atradās liela gulta ar tumšsarkanu smaga zīda baldahīnu un četrām kokgriezumiem rotātām kolonnām, pie kurām piesiets aiz rokām un kājām uz preparējamā stikliņa izplāksņotas vārdes pozā gulēja nozieguma upuris. Kails kā no mātes miesām nācis, bāls un stings – acīmredzami miris jau krietni sen. Asiņu nebija, arī redzamu vardarbības pēdu ne. Vienīgi... nelaiķim kāds bija aizlīmējis acis ar melnu profesionālo santehnisko *skoču*, kas nozīmēja – to noņemot, upuris paliktu bez skropstām un uzacīm. Bet viġes lapas vietā baloja A4 lapa ar vienu vienīgu teikumu datorrakstā:

MAN BIJA ACIS, BET ES NEREDZĒJU.

Majoram Kaķītim kļuva fiziski slikti. *Te nu tas bija – tas pats rokraksts un stils. Rīgas maniaka kārtējais upuris. Laipni lūgti ekstrēmistu šovā! Viņš smagi apsēdās.*

Ekspertu šefs Egons Dambergs, bažīgi paraudzījies draugā, nopūtās un ķērās pie darba. Sazvanījās savējos un informējās arī liķu transportētājus, viņš atvēra koferīti.

Tā. Vērīgi nopētījis mirušā atlētisko ķermeni, Dambergs neatrada neko, kas kaut iztālēm varētu norādīt uz attiecību skaidrošanu, fizisku iespaidošanu vai galu galā traumatisku dzimumkontakta. Seksuālo attiecību nav bijis. Taču – visticamāk ir bijusi tāda doma – par to liecināja nodegušās sveces uz platās palodzes un gultas sāngaldiņiem, aizsāktā šampanieša pudele ar divām tukšām glāzēm un augļu trauks ar vēl svaigiem apelsīniem, āboliem, mango un vīnogām. *Gardēdis.*

Interesants likās fakts, ka abas glāzes ir pilnīgi tīras, acīmredzot rūpīgi nomazgātas un noslaucītas. Ne putekliša. Par pirkstu nospiedumiem nemaz nerunājot. Arī istabā neredzēja ne mazākās liecības par kāda vai kādas klātbūtni. Viss nokopts, satīrīts, aizvākts. Pat mājas saimnieka drēbes, kam vajadzētu atrasties kaut kur istabā vai vismaz vannas istabā. *Tā tad šis kāds zinājis, ko dara...*

– Egu, vai vari kaut ko pateikt par nāves cēloni? – no istabas stūra atskanēja aizsmacis Kaķīša sēciens. Balss bija pazudusi pavisam. Atkal cēlās temperatūra. Viss strauji kļuva vienaldzīgs, gribējās vienīgi gulēt...

– Šobrīd neko. Pēc sekcijas – tad. Pagaidām izskatās, ka kundziņš miris no... sirds mazspējas vai tamlīdzīgi. Varbūt kāds *kokteilītis* ar piedevām... Izskatās, ka otrais ballītes dalībnieks vai dalībniiece pierunājis viņu iebaudīt dzērienu un atlaisties gultā, maigi, bet cieši piesējis un... paveicis

iecerēto. Neticu, ka tik liels un stiprs vīrišķis normālā “agregātstāvoklī” mierīgi un bez pretošanās ļautos savaņģoties un aizlīmēt sev acis. Aizsiet – varbūt, bet ne aizlīmēt. Un vēl tā zīmīte! Noziedznieks ar šo tekstu un zīmītes novietojumu grib mums kaut ko pavēstīt... Ei, tu klausies?!!

– Netaurē! Klau-so-sss... – Miks nošņāca. – Ja esi beidzis, saki, lai pārējie dara savu darbu, un ejam parunāt ar viņa sievu. Tikai – runāsi tu, labi, vecais?

Izteiksmīgi pabolījis acis, Dambergs padevās. Redzot drauga nožēlojamo stāvokli un pieļaujot, ka šī nakts būs gara, aizmirsās pat rīta aizvainojums.

Nelaiķa laulene, vēl melnāk noraudātām acīm un izsmērētu lūpu krāsu joprojām sēdēja uz kāpnēm. Viņai līdzās gādīgi apmeties namu pārvaldnieks, bet sētnieks neapmierināti zelēja neaizdegtu cigareti. Dežurējošais policists acīmredzot nebija ļāvis smēķēt.

– Hmm... Šimanska kundze... lūdzu, pieņemiet mūsu līdzjūtību, – nervozi iesāka Egons Dambergs. Viņš bija radis klusējot strādāt notikuma vietā, nevis runāt. Taču majors Kaķītis parunāt vispār nespēja, vēl trakāk – grīlodamies turējās pie kāpņu margām. – Šimanska kundze, šis ir mūsu izmeklēšanas grupas vadītājs, majors Miks Kaķītis. Mans vārds ir Egons Dambergs. Vai jūs varētu izstāstīt, kas īsti notika?

– Jūs taču nemēģināsi man iestāstīt... – Šimanska dusmīgi nošņāca degunu un nošņācās. – Ja tādi uzblīduši dzērāji strādā policijā un vada izmeklēšanu, nebrīnos, ka pie mums cilvēkus slaktē viņu pašu mājās! Es sūdzēšos...

– Kundze, jūs neatbildējāt uz jautājumu. – Dambergs centās būt laipns, saprotot, ka dāmīte nupat piedzīvojuši baismīgu stresu, taču uzbrukums bija jāizbeidz uzreiz.

– Un jūsu zināšanai: šim uzblīdušajam, kā jūs teicāt, dzērājam, pirms stundas tika saukta ātrā palīdzība un viņa vieta šobrīd būtu slimnīcā, nevis te. Bet viņš atteicās no hospitalizācijas, lai brauktu uz notikuma vietu. Tātad – kas te notika?

Miks Kaķītis, vienaldzīgi vērodams žultaino vārdu pārmaiņu, centās saņemties vismaz tik daudz, lai spētu noturēties kājās un nenobrauktu pa kāpnēm ar galvu pa priekšu.

*Kā bija teikusi Anna? “Brauc. Tikai to var nākties nožēlot.”
Piebūrusi!!!*

Negaidītais pretuzbrukums kundzīti bija vedis pie prāta, viņa pat bija pārstājusi šņaukāties un spēja gandrīz sakarīgi atbildēt uz jautājumiem.

Tā un tā, viņa esot Rebeka Šimanska, nelaiķa doktora Gideona Šimanska sieva. Pašai četrdesmit septiņi, vīram – piecdesmit četri. Precējušies divdesmit sešus, nē, gandrīz divdesmit septiņus gadus. Šeit, Strēlnieku ielā, mītot vairāk nekā desmit gadu – dzīvokli saņēmuši mantojumā no Gideona tēva, kas nu jau viņā saulē. Māte pārcēlusies dzīvot uz Jelgavu – pie vecākās meitas, Gideona māsas, kurai tur pieder trīs apģērbu veikali. Tur, pie radiem, arī viņa pavadījusi nedēļas nogali... Vīra mātai dzimšanas diena, diemžēl Gideonam ieplānota svarīga operācija slimnīcā un pēc tam neatliekama tikšanās ar klientu. Viņam Rīgā bijusi ginekologa privātpakse.

– Vai šī... tik-ša-nāsss bi-ja pare-dzēta mā-jāssss? – ar grūtībām izsēca Kaķītis.

– Protams, ne! Es par to neko nezinu! – Rebeka Šimanska pauda sašutumu.

– Vai pie jūs-su vīra pacienti bie-ži nāca uz mājām? – majors čukstus turpināja.

– Reizēm. Gideons konsultē... konsultēja arī ļoti delikātos jautājumos... Saprotiet, bija klienti, kuri nevēlējās afišēties, nevēlējās, lai par viņiem kāds uzzinātu... Slavenības, biznesmeņi, politiķi... Man vīrs ir... bija... ļoti labs ārsts.

– Droši vien – dārgs, vai ne, Šimanskas kundze? – iejaucās Dambergs.

– Dārgs?... Viss ir relatīvs, – Rebeka Šimanska pēc ilgāka klusuma brīža noteica.

– Vai viņam bija ienaidnieki? – Kaķītis ar grūtībām izdveša viņiem tik ierasto jautājumu. Šķita, doktora kundze nedaudz notrīsēja, taču ieaudzināta savaldība ņēma virsroku.

– Gribētos ticēt, ka nē. Bet vienmēr var gadīties... – Viņa piesarka. – Cilvēki ir dažādi, visiem labs nebūsi, katram lūdzējam nepalīdzēsi. Dzīve ir dzīve. Atceros...

Tajā brīdī spalgi iezvanījās namu pārvaldnieka mobilais tālrunis, un Rebekas Šimanskas atmiņu pavediens pārtrūka. Viņa satrūkās un nodrebēja.

– Es... drīkstu ieiet savā dzīvoklī?

– Diemžēl pagaidām nē, – nopietni atbildēja Dambergs. – Šobrīd tur strādā kriminālelsperti. Kad viņi būs beiguši, mēs lūgsim jūs pārbaudīt, vai mājoklī nekā netrūkst, vai visas lietas ir savās vietās. Bet tikmēr – saki, lūdzu, vai jūsu vīram bija mīļākā? Draudzene?

– Ko jūs uzdrošināties?! – Rebeka Šimanska iekliedzās aizlautzā nebalsī. – Kā jūs uzdrošināties ar savām aizdomām pulgot cienījama cilvēka piemiņu? Es par jums sūdzēšos jūsu priekšniecībai. Absolūts takta trūkums!

– Droši. Sūdzieties. Un jums atbildēs, ka tie ir visparastākie rutīnas jautājumi, ko viena laulātā nāves gadījumā uzdod otram laulātajam. Tieši tāpat kā jautājumu – cienītā

kundze, kur jūs, jā tieši jūs, bijāt vakardien. Lūdzu, precīzi – pa minūtēm!

– Kā jums... es... Skandāls! – Šimanska kampa pēc gaisa. – Ir nogalināts mans vīrs, kuru es mīlēju, bet jūs man uzdodat idiotiskus jautājumus!

– Tie nav... idi-otiski... – majors Kaķītis, par spīti sāpošajam kaklam, centās paskaidrot, – tā ir parastā procedūra. Turklāt deviņos gadī-jumos no des-mit šādās slep-kavī-bās vainojams kāds no ģi-menes.

Statistikai, pat no gaisa grābtai, visos laikos piemītusi burvju vara. Arī šoreiz. Pāris reižu krampjaini ievilkusi gaisu, doktora atraitne aplusa un aizdomājās.

– Es vakar un šodien visu laiku biju kopā ar vīra radiem. Viņi var apliecināt. Darbojos virtuvē, palīdzēju uzklāt svētku galdu. Sanāca viesi, mēs runājāmieš, smējāmieš, skatījāmieš mājas video, mazliet arī dejojām. Bet tajā laikā viņš... jau...?

– Mēs vēl precīzi nezinām, kundze, – Dambergs stingri noteica. – Tikai pēc sekcijas. Bet jūs neatbildējāt uz otru jautājumu...

– Ak jā... – Šimanska ieslēpa seju rokās. – Mīļākā... Ziniet, es nezinu. Goda vārds, nezinu. Gideons bija izskatīgs vīrietis un savam vecumam ļoti temperamentīgs. Es esmu mierīgāka... Reizēm man likās, ka dažas pacientes viņam pievērs pastiprinātu uzmanību, taču nekā *tāda* netiku novērojuši. Mēs vienmēr esam dzīvojuši ļoti satīcīgi – vīrs pelnīja naudu, es saimniekoju pa māju...

– La-bi. Paldies-ss. Šodien mēs jūs vairs nemo-cīsim ar jautājumiem. Vēl tikai vien-ss lūgum-ss: vai jūs varētu ie-iet dzīvoklī un pār-baudīt, vai tur vi-ss ir vietā? – ieraudzījis, ka Šimansku dzīvoklī ieiet divi vīri ar nestuvēm, klusi palūdza Kaķītis.

Karstā stīpa ap smadzenēm bija kļuvusi vēl ciešāka, kāpņu telpa griezās ap savu asi kā vilciņš, un vienīgā doma, kas vēl spēja noturēties viņa pārmocītajā prātā, – *jāpiezvana Annai, lai atsauc savus vārdus*. Iedomājoties Annu, uz brīdi kļuva labāk.

Ekspertu brigāde savu darbu bija beigusi, nododot stafeti liķu transportētājiem. Rebeka Šimanska, skaļi šņukstot, noraudzījās, kā tiek aiznestas vīra mirstīgās atliekas, tad, palūgusi malā klukņošajam namu pārvaldniekam cigareti, aizsmēķēja, dziļi ievilka dūmu un... negaidīti mierīgi noteica: – Labi. Tur vairs nekas nav labojams. Esmu gatava. Iesim.

Šķita, Šimanskas dzīslās plūst nevis asinis, bet motoru dzesējamais šķidrums.

Bezkaislīgi, bet vērīgi palūkojusies visapkārt, viņa citu pēc citas apstaigāja visas telpas, mērķtiecīgi pārmeklējot skapju atvilktnes un plauktus, dažbrīd viegli iespringa, bet tūliņ atviegloti nopūtās, jo meklētais atradās vietā.

– Viesistabā, kabinetā, virtuvē, labierīcībās un meitas istabiņā nekas nav aizskarts. Nauda vietā, rotaslietas arī. Guļamistabā... šķiet, nav gultas pārsega – bija tāds skaists, dārgs, purpursarkans ar zelta izšuvumiem, nopirkām Turcijā... Cits viss uz vietas. – Viņa neviltotā sašutumā dziļi ievilka elpu. – Sakiet... ko man darīt ar šo gultas veļu un mēbelēm, ar šo dzīvokli? Pārdot? Es te vairs nespēju palikt! Te, kur... Un ja nu tas slepkavnieks nākamnakt atgriežas pēc manis?

Šimanskas jautājums nopietno situāciju pārvērtā groteskā ainā. Abi izmeklētāji knapi noturējās, skaļi neiesmējušies.

– Sakiet... vai jums ir kāds, kam piezvanīt, lai atbrauc šurp? Vienai palikt nūdien nebūtu pārāk laba doma, – Dambergs savaldījies nopietni ieminējās.

– Es...? Šeit?! Ne par kādu naudu! – Šimanska ieķērcās tik griezīgi kā vista, ko nejauks puišelis sagrābis aiz astes. – Es tai gultā vairs nekad negulēšu! Un jūs – sakiet, lai kāds aizvāc tos palagus! Man te vairs neko nevajag! Es braukšu prom!

– Nē, kun-dze, jūs nebrauk-ssiet vis, – nošņāca nedaudz atguvies Kaķītis. – Mums-ss vēl būs-ss daudz jautā-jumu. Lū-dzu, no pils-sētas ne-iz-braukt!

Pēkšņās pārmaiņas sērojošās atraitnes izturēšanās un runas veidā radīja šoka efektu. Pat abi daudz pieredzējušie izmeklētāji pabrīnījās par šo metamorfozi – īsā laikā Šimanska bija nodemonstrējusi vismaz četras savas daudzšķautņainās personības puses un nebūt ne tās jaukākās.

Galu galā viss vairāk vai mazāk atrisinājās.

Šimanska sazvanīja vīra māsu Raeli, kura apsoliņās iespējami ātri ierasties un palikt tik ilgi, cik būs nepieciešams. Abas vienojās vīra mātei pagaidām neko neteikt – vismaz šovakar vēl ne. Lai mierīgi izguļas, un tad... Bēdām laika pietiks vienmēr. Pie viņas paliks Raeles vīrs Ādams un abi pieaugušie dvīņi.

Šimanskas lūgums – aizvākt gultas veļu – tika izpildīts operatīvi un precīzi. Eksperti tik un tā būtu to izdarījuši. Ekspertu grupai pabeidzot notikuma vietas un pārējo telpu apskati, guļamistaba tika aizslēgta un aizzīmogota, stingri piekodinot saimniecei nevērt to vaļā un neiet iekšā. Kaķītim bija tāda dīvaina sajūta, ka šis spēles laukums vēl nav atklājis visu. *Varbūt rīt ar skaidru galvu...*

Pēc ilgas un īdzīgas tielēšanās Šimanska beidzot atļāva viņiem ielūkoties vīra darba kabinetā atrodamajos papīros. Ātri pārskatījuši dokumentu un grāmatu grēdu uz galda, Miks un Egons tur neko interesantu neatrada. Tāpat līdz

malām piebāztajos grāmatplauktos. Telpas stūrī melnēja smags veclaiķu seifs. Aizslēgts. Bet atslēgas, protams, nebija. Arī dzīvokļa saimniece neziņā raustīja plecus – sak, *ko nu es, tas vīra seifs, vīra dokumenti – privāto pacientu kartītes, es šajās lietās nejaucos*. Iespējamo atslēgas atrašanās vietu nezināja. Gideons smalko seifa atslēdziņu vienmēr esot nēsājis līdzī – masīvā sudraba ķēdē ap kaklu.

Miks un Egons saskatījās. Mirušajam ap kaklu nekā nebija. Tātad slepkava paņēmis seifa atslēgu tieši tāpat, kā piesavinājies dzīvokļa saimnieka atslēgu komplektu – vai gan citādi durvis būtu tik akurāti aizslēgtas no ārpusē? Tagad atlika vien jautājums: vai seifa saturs vēl ir vietā vai arī to aiznesis slepkava?

Aizzīmogojuši arī darba kabinetu un piekodinājuši saimniecei pat nemēģināt tajā iekļūt, viņi beidzot bija gatavi doties prom. Vēl tikai vajadzēja pārņemt kādu vārdu ar abiem kāpņu telpā gaidošajiem vīriem – namu pārvaldnieku un sētnieku.

Abi bija pamatīgi sapīkuši un, kā šķiet, arī nosaluši. Ducīgais pārvaldnieks Maksis Mazais dusmīgi purpināja par policijas patvaļu, kas liek godīgiem pilsoņiem gaidīt necilvēcīgos apstākļos, savukārt sētnieks bija sažļembājis jau kuro cigareti.

– Kas jums zināms par šo negadījumu? – Egons Dambergs pēkšņi pajautāja.

– Nu... e-e... Šimanskas kundze man piezvanīja ap kādiem pieciem vakarā – esot tikko atbraukusi no laukiem, vīram vajadzētu būt mājās, taču uz durvju zvanu viņš nereaģē, lai gan iekšā nenormālā skaļumā dārd briesmīga

mūzika. Lūdza, lai atnāku paskatīties, vai kaut kas nav atgadījies ar atslēgu.

– Un jūs...?

– Nu... e-e... Pasaucu Gunču, nu, Gunāru Zvirbuli, lai ņem savu štrumu kasti un nāk līdzī. Mazums, kas lēcies. Visi esam tikai cilvēki. Mjā... – Viņš skaļi nočāpstināja biezās lūpas. – Cilvēki, jā. Taču, ziniet, to gan negaidīju. Doktors – no skata tik godīgs, respektabls cilvēks, bet izrādījās īsts meitu ģēģeris. Tikai slikti sanāca, tā ja. Viņu gan var saprast – ar tādu grenadieru dzīvojot, ikviens mestu kāju pār ilksi... Šimanska ir mūsu mājas... aktīviste un visu redzošā acs. – Viņš pēkšņi aprāvās un, nervozi paraudzījies apkārt, nokremšļojās. – Tas... khm... brīžiem tas nogurdina...

Sētnieks Zvirbulis turpretī izrādījās ciets rieksts – neviena vārda, tikai *jā* un *nē*.

Vai durvis bija aizslēgtas? *Jā*. No ārpuses? *Jā*. Vai dzīvokļa iekšpusē atslēga bija slēdzenē? *Nē*. Vai slēdzenes mehānisms bija bojāts? *Jā*. Durvis galu galā tika uzlauztas? *Nē* (sētnieks parādīja profesionālu skrūvgriežu, knaibļu un mūķizeru komplektu). Iegājāt iekšā? *Jā*. Tālāk par priekšnamu? *Jā*. Ko redzējāt?

– Tā bija elle, – Gunārs Zvirbulis izmocija pirmo paplašināto teikumu.

Arī viņš nelaiķa doktoru Šimanski raksturoja kā cienījamu cilvēku. Bijis vienmēr laipns, sveicinājies, apstājies parunāt. Ne tā kā viņa kundze – valdonīga un žultaina, vienmēr neapmierināta būtne.

Vai, atverot durvis un ieejot dzīvoklī, manijis kaut ko neparastu? *Nē*.

– Tikai... tā mūzika. Briesmīga. It kā visi elles velni kori kviektu un spiegtu. Kā viņš ko tādu varēja paciest? Mašīnā

vienmēr skanēja *Radio Klasika*... Es katru rītu dabūju klausīties, kamēr viņš sildīja motoru.

Miks saausījās. *Radio Klasika*? Tas šķita loģiski. Respektablam ārstam ar lielisku izglītību un senām ģimenes tradīcijām tāda būtu daudz piemērotāka nekā *Metallica* – šo disku viņi bija atraduši CD pleijerā. Pirātiskais, pārspiests un rakstīts uz datora.

Vajadzētu iedot Kārlim, lai izpēta, Mikam iešāvās prātā reizē ar karstu satraukuma vilni, nedrīkst, šefs taču pavēlēja nevienu citu neiesaistīt, turklāt viņi visi ir Anglijā!